

Sevgili Dostum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Kasım 2021

Sessizliğimi mazur gör ne de olsa ilk öğretilendi kabullenmek ve ben başımın tepesinde saklamakla yükümlüydüm artık neyse önüme konan, kusana kadar yemek yeri geldi mi içimde boğulmak. İştahsız bir çocuk ne kadar mızımızsa sevgiyle doyan bir çocuk da o kadar mutlu olur: yaratılış meselesi. Konumuz bu değil, dostum belki de konuşuz bir güne uyanma arzusu ile kollarımı iki yana açıp gerinmek ve yüzümde kocaman bir gülümseme eşliğinde güne başlamak mı?

Güldürme beni.

Ağlatabilirsin ama ve ben ansızın koyuveririm gözümün yaşlarını.

Gözümden düşen sadece yaş olsa keşke, bir de yüreğimin ırmağında yıkanan arzularım ve ket vurulan sevincim yok mu?

Yokluğun kıyısında selama duruyorum varlık addedilen hangi duyguysa ya da hangi iklimse içimde yeşeren.

Miladımı sonlandırdılar ve ben mecburen üstüme geçirdim bu hüznün urbasını.

Saklayamam duygularımı.

Saklanırım ama.

Ama bulurlar da beni saklandığım yerde en de olsa hak ihlali ve sınır ihlali ile geçiyor insanların ömrü. Gasp edilen şu son bir ayım sözüm ona bir güneş olarak doğmuştum Ekimde ve adımlarken Kasımın ortasını bir baktım ki herkes ve her şey biçim değiştirmiş bense kimsesizliğim son buldu diye sevinirken bana sunulan bir avuç acı ile baş başa kaldım.

Acımla baş başa, dostum ve dostum dediğim onca insan ansızın firar ettiler yüreğimin balta girmemiş ormanlarından ve geride kalan sadece kuş cıvıltıları ve ben şaşırılmış bir halde çekip gidenlerin ardından baka kalmışken.

Yetinmek çok kolay nezdimde ama yetmediğim bir dünya ahalisi ile karşı karşıya gelmek yine beni olduğum yere mıhladı ve derken başıma gelen talihsizlikler ve ben bunca sıkıntıyı birileri ile paylaşmaya bir yeltendim bir de baktım ki geri püskürtülmüşüm üstelik kalemimle dokunduğum şu boş beyaz sayfa nasıl da çamura bulanmış.

Bir inilti ile uyandım dün gece ve ağıtlar yakan bir kadın sesi derken deli gibi gülmeye başlayıp duvarları yumruklayan.

Baş çıkamadığım değil evrenin dahi baş edemedikleri.

Artık deliliğin kaçınıcı evresinde ise insanlar bir de yüzüme gülmezler mi hele ki arkamı döneyim... Konumuz bu da değil, dostum aslında senden bile emin değilken ne de olsa dostum bildiğim bunca insan bir anda dişlerini gösterip de yüreğimi ve kalemimi kemirdikleri bunca zaman nasıl da beni kandırmışlar ama vazgeçmeyeceğim sana ve geride kalanlara "dostum" diye seslenmekten ve paye vermeyeceğim ikiyüzlülüğü mesken ve cibilliyet bilenlere.

Ortak paydada bulduğum onca insan.

Sonra ondalık kesre denk düştüğüm derken sifıra yuvarlandığım nihayetinde "yutan eleman" olarak

görevimi ifa etmeye devam ettiğim üstelik bir kere bile sorgulamadım ben görevlerimi ve hep gönüllü olarak ilk sırada sundum benliğimi ve belleğimi ve adeta bir rüyaydı yaşadığım hayat üstelik yaşatılan bunca kâbusa rağmen.

Ne sitemin sireni.

Ne de sıkıntının frene bastığı...

Acılar ve acıtanlar öylesine gaz veriyorlar ki ve gaz sıkışması ile kendi içimde infilak ediyorum elbet bir yere kadar.

Sözcüklerim ne terli ne temkinli: sadece olması gerektiği gibi.

Ben de olması gerektiği gibiyim: içi dışı bir ve iç sesimle yol aldığım derken baskın dış sesin ithamları ve isyanı ile iç sesimin kale alınmadığı ve dostum kimse dostumun da zan altında kaldığı çünkü ben sessizce ve derinden yaşıyorum duygularımı ve yazıyorum ne de olsa yazarken hâsıl olan bir özgürlük benimki haricinde konuşmam ya da şikâyetle bulunmak olacak iş mi?

Sadece bu güne özel de değil: hep olan dünümde.

Ne de olsa ailemden ve büyüklerimden tembihli ve temkinliyim:

“Aman, ses etme kızım yoksa ne derler?”

Ve ben bunu koca ömür uygulamış olsam bile demedikleri kalmadı insanların hani yüreğime aldığım ve yüreğimle sevdiğim kim gelirse aklına.

Aklına gelmeyenleri dahi sevdim üstelik emindim de her birinden.

Ölümün yakın durduğu bir gece kaç gece.

Geceyi gündüz bildiğim, tatlıyı zehir.

Üstüne bir de üzüntüden hasta oldu mu insan...

Aman acımasın bana hiç kimse merhamet de etmesin sonuçta merhametlilerin en merhametlisi biliyor ve yapıyor da her şeyi yoksa an itibari ile ayakta ve başım dik kalemimle nazire etmezdim dünyaya. Nazik bir reverans benimki çünkü hayata ve insanlara duyduğum saygı aynı hızla yol almakta sonuçta çok şey kazandım elbet bunu anlatmak ve detaylardan bahsetmek gereksiz ama gereken bir şey var ki, dostum...

Gerekli olan üstelik ilk günden beri; eksik ettiğim o sevgi ve sıcaklık elbet kendime olan nefretimi ve öfkemi sonlandırıp ve bu kadar yenilgi alıp da hayatta ansızın gerçek olan o mucize: hiç olmadığı kadar seviyorum kendimi üstelik sayısız insanın nefretini hissedip tam da her şey bitmiş dediğim anda ben coşkuyla ve kıvançla ve neşeyle hayata bir anda tırnaklarımı geçirip de kendimi koşulsuz sarıp sarmalarken...

Sevginin doz aşımı, dostum ve buna sen de dâhilsin çünkü aşırı sevgi ve aşırı samimiyet ve içtenlik insanları zehirliyor adeta oksijen ve açık hava çarpmış gibi oluyor artık kimse kucakladığım ve başımı yasladığım ve biliyorum ki; elimi uzattığımda artık hiçbir Allah'ın kulunun tutmayacağını yine de onlardan yana bir istek oldu mu ben koşa koşa uzatırım elimi.

Dostluğun sönmek üzere olan ferî ve elimdeki meşale ve ben hala yanması ve sönmemesi için elimden geleni ardıma koymayacağım.

Her şey olması gerektiği gibi tıpkı dünümde de gerçek olan ve ben sessizce sevip, yaşamaya ve yazmaya devam edeceğim yeter ki; O, “ol” desin.

Can benim canım.

Canımdan can gitmişken sıkıntılı dönemlerimde bana "canım" diyenlerin de "canın çıksın" demeleri daha dün gibi hatırımda.

Hani hapşırıldığında, "çabuk öl" dedikleri gibi.

Kimse bilemez kimin ne kadar ömrü olduğunu ya da suç ve günah addedilen, bakalım onların tespitlerindeki kadar doğru mu?

Doğrularımdan taviz vermediğim gün gibi ortada ve herkesin doğrusu da kendine sadece ben doğru zamanda doğru yerde olmayı başaramadım bir ömür gerçi her yaptığım ve her bulunduğum konum, anamın ak sütü gibi helaldi ama...

Konumuz bu da değildi, dostum.

Konumuz konu çokluğundan aşka uzanırken ve ben aşkın varlığına ve iyi insanların da mevcudiyetine inanırken...

Bir düşünüm gerçek oldu bu gün.

Aslında öncesinde de hayal ettiğim ne varsa gerçek kıldı Rabbim.

Hayal kurmayı eskisi kadar sürdürmesem de hayallerimi de ıskartaya çıkarmalarına vermeyeceğim ve ben sadece işimi yapıp önüme bakarken de elbet sadece O'ndan istemeye devam edeceğim.

Konumuz ne miydi?

Konumuz elbet insan ve sevgi.

Konumuz elbet hayat.

Konumuz edebiyatın şiarı ve mahcup yüreğimle sektiğim birçok yürek üstelik asılı kaldığım bir kanca ucu ise meleklerimin korumasında.

Konumuz yalnızlık.

İzafi olan her duygunun da açılımı.

Sana hala dostum diyorum çünkü ben seni karşılıksız sevdim ve beni sevip sevmemen asla umurumda değil.

Hele ki nihayetinde kendimi bu kadar yoğun duygularla sevebilmişken...

Şerit değiştiriyorum şimdi ve başka bir dala atlayacağım elbet hayatın neşrinde tükenmez iken coşkum ve özgürlüğüme kavuştuğum bunca zaman sonra edebiyat sayesinde aşttığım onlarca sıkıntının verdiği huzurla huzuruna çıkmam gereken başkaları var elbet hayatımın bana sunduğu imkânlarla imkânsız addedilen her şey için sadece O'na dönük iken yüzüm ve yine sadece O'ndan isterken...